

[Alfred Jensen.]

lantpolitikken sikrer afspænding og pacifisering i verdensmålestok. Det, der forhandles om i Lissabon i øjeblikket, går bl. a. ud på, at der skal placeres fremmede tropper på baser, som fremmede stater indretter her i Danmark. Der har tidligere været talt om, at sådanne ting vil virke som provokation mod Sovjetunionen. Jeg tror, man må gøre sig klart, at en videre udvikling af denne politik, en videre udvikling af foranstaltninger af denne art, ikke vil tjene til afspænding og ikke kan berolige sindene, men tværtimod må virke i modsat retning.

Der er dog ingen grund til at fordybe sig i den side af sagen, og jeg forstår, at det overhovedet ikke er det, forslagsstillerne og deres ordfører har tænkt på. De tænker udelukkende på at skabe et forsvar, hvorved frivilligheden sættes i højsædet og man sparer på udgifterne. Jeg har mine store tvivl med hensyn til, om man på grundlag af den ordning, der er tilvejet bragt angående militærets anliggender, og på grundlag af den politik, der føres, vil være i stand til at skaffe de frivillige, som er nødvendige. Nu forstod jeg ganske vist på forsvarsministeren, at tallene på frivillige reduceres ganske alvorligt, men selv disse relativt lave tal tvivler jeg på at man kan opnå. Man kan jo godt her rose den frivillighed, der blev lagt for dagen dels af flygtningene i Sverige, dels af modstandskæmperne her i Danmark, men det ærede medlem skal dog ikke overse, at der i de modstandsstyrker, vi skabte her i kampen mod tyskerne, var rekruteret op mod 40—50 årgange, og så kom vi ikke engang op på 40 000. Det bliver et magert resultat, hvis man vil gå den vej.

Jeg forstår, at andre har gjort nøjagtig den samme erfaring; det er meget vanskeligt at få tilstrækkelig mange frivillige til at melde sig. Det tal, det ærede medlem^r hr. Norup nævnte, viser, hvor vanskeligt det er. Jeg forstår så udmærket, at det er vanskeligt. Hvem har dog lyst til at spille sin ungdom med uddannelse til noget, som ikke svarer til folkets interesser og ikke vil gavne noget fornuftigt formål, men udelukkende vil komme til at gå ud over vore interesser? Jeg forstår så udmærket ungdommens uvilje mod at henslæbe sin tid på kaserner og militære øvelsespladser uden at få nogen fornuftig uddannelse selv i krigsmæssig hen-

sende, for det er det, det drejer sig om. Derfor forstår man uviljen mod indkaldelse og også mod tjenestetidens forlængelse, og på samme måde forstår man godt, at de unge søger at unddrage sig den skæbne at blive anvendt som kanonføde i en krig, som ikke føres for Danmarks og det danske folks, ej heller for demokratiets interesser. Man forstår så udmærket, at lysten til at være soldat ej heller stiger ved den nye militære forholdsordre, som man endnu ikke har fået ændret. Det er en ren selvmordsordre, og under sådanne forhold vil det naturligvis være meget vanskeligt for ikke at sige helt umuligt at skaffe det mandskab frem, der her er tænkt på.

Nej, det er heller ikke de problemer, der trænger sig på i forbindelse med forsvarsordningen. Det er helt andre ting. Jeg skal ikke komme yderligere ind på den politiske baggrund for vore militære foranstaltninger og oprustningen, men overfor et forslag af denne art må vi holde for, at så længe militæret er nødvendigt, må der være almindelig værnepligt. Det ville være helt urimeligt at gå den vej, at kun en bestemt del af folket blev draget ind i militæret. Vi ved, hvordan det vil være under kapitalistiske forhold. Det vil i reglen være deklasserede elementer, og det vil sige, at man skaber korps af soldater, som er fjernet fra befolkningen, ikke er udsnit af befolkningen, ikke føler og lever sammen med befolkningen. Derfor må vi holde for, at den almindelige værnepligt skal opretholdes, og vi må herigennem søge at få så meget af folkets ånd ind i hæren som overhovedet muligt. Det kan i allerhøjeste grad tiltrænges.

Jeg har ved de lejligheder, hvor man har kunnet tale om demokratisering af befalingsmandskorpset, fremhævet de mangler, der er i så henseende, og påvist, at man måtte gå andre veje, hvis man ville nedbryde den eksisterende korpsånd. Jeg som andre har vel troet, at besættelsestiden havde medført en mentalitetsændring indenfor forsvarskorpsets rammer, men det forekommer mig, at der ikke er sket så særligt meget.

Når man læser om en affære som den i Aarhus, hvor en oversergent er kommet i krig med de menige på grund af tåbelig optræden, og bemærker, hvorledes kaptajn og oberstløjtnant reagerer, får man et ganske godt indtryk af, at der ikke er sket nogen